

שחקנים וילנסקה ואלמו ב"הפאריסאית" מאת גברת פרנסקיה לאון

רות חייה והגורמים שהביאו למעמדה. המא דאם לא סירבה.

לאחר שלושה חדשים בהם בילה יצחק ב" אירת בית הבושת, חברת יצאנית, סרטו רים ואנשי העולם התחנן התל-אביבי, כיבר מחזה בשב הקדשה. הקדשה אינו פרי דמיון. הוא ספר חיים אמיתי בתוספת סיום טראגי המותח בקורת על החברה הישראלית.

ליצחק לא היה נסיון בשטח התיאטרון. מ' או עלה בגיל 15 מבולגריה, חילק את שגור תיו הטובות בשרות הצבא הבריטי כשומר שבויים גרמנים בהודו, כקצין קשר בצה"ל, ובשרות המדינה כבודק טלפונים ממשלתי. אולם היתה לו ליצחק התלהבות ומשיכה עזה לכל הקשור בתיאטרון.

מודעה בעתון ערב. נסיונותיו של יצחק להעלות את הקדשה על במה נתקלו ב" התנגדות מכל צד. "הפרטוראר מלא", טען יעקב גבעול מזכיר הקמרי, אחרים אמרו לו גלויות: מחזה כה יראלי ובקורתי עלול לג' רום לגל מחאות, בעיקר כשמעורבים ב" מחזה אנשי ציבור מסוימים. יצחק לא נואש, פירסם מודעה קטנה ב" עתון ערב, קרא לשחקנים חובבים להקים יחד להקה חדשה. חודש לאחר מכן כבר מנה החוג כחמשה-עשרה איש, מהם חמש בנות ושני קציני צבא. עסק בהכשרה עצמית ל" הופעה על הבמה.

נסיונות להקמת במה חדשה על ידי להקות חובבים, נעשו לא פעם במדינה, נכשלו מחו- סר אמצעים ותמיכה צבורית. עתיד דומה היה צפוי גם ללהקה החדשה שקראה לעצמה בשם מעלות. אלא שהפעם באה גאולה ממקור בל" תי צפוי.

עיריית תל אביב קיבלה את הלהקה תחת חסותה, העמידה להשתתף את אמצעיה. אולם מחזהו של יצחק לוי המותח בקורת על ה" חברה התל-אביבית ועל ה" החיים העירוני, נגנז לעת עתה. בשלב ראשון תופיע הלהקה בהצגת מערכונים קצרים במעברות ובמחז' נות צבא, תעבוד על מחזהו אחר שחיבר לוי: אין כל חדש בגבול.

מוסיקה

מצפון של גוב

במרכז השיטור של משרתת תל אביב התקבלה ידיעה: "מהרו לדואר המרכזי, תמ' צאו על החלון משהו חשוב." מכונת שיטור שנמצאה בקרבת מקום נשלחה לדואר, ש" ריה הספיקו עוד לראות צעיר שהתחמק במהירות, התערב בקהל ונעלם.

על חלון בית הדואר היה מונח קלרינט שחור, בתוך אחד השסתומים היה נעוץ פתק כתוב אנגלית מופנה אל להקתו של בני בנט. "אנו מציעים מאוד, נאמר במכתב "שגנב חסר מצפון לקח כלי נגינה זה מלהקה' כם הנפלאה. אנו מחזירים לכם אותו בצירוף בקשת סליחה על אי-הנעימות שנגרמה לכם." לא היתה חתימה.

הסביר אמרגן משה ולין את פרשת החז' רתו של כלי הנגינה שנגנב בהופעה הרא' שונה של הלהקה: "כששמעו אנשי העולם ה' תחתון על הגנבה, ערכו אסיפה, הזהירו את הגנב כי אם לא יחזיר את שללו עד שבת יועמד לדין גנבים." ביום חמישי הוחזר ה' קלרינט.

הידידים החליטו כבר לסיים את המשחק זרק יהודי גזן בשם אפרים קוצנר הצעה מרעישה: "אתה יודע מה? פנה אל בלום, אני שם מאחייב, אתה שם את אשתך."

ישראל היסט לרגע, נועץ באשתו האהו' בה, זו מיהרה לציית לבעלה, הסכימה למש' חק. הסיכוי לזכות במאתיים לירות קסם לשניהם. הקסם פג כעבור דקה קצרה. אפ' רים זכה. אולם כאן התעוררו חילוקי דעות חריפים בין הידידים בקשר לפירוש של ה' מושג: "אתה שם את אשתך."

טען אפרים: "הכוונה היתה ללילה אחד בלבד, אני רחוק מושבע, אין לי צורך ב' אשה."

רווי לא היתה מוכנה לעלבון כזה: "חשב' תי שהוא מתכוון לשאתני לאחר שבעלי יגרשני." היא הטילה בראשו אגרטל חימר שהתנפץ וגרם לפציעתו של אפרים קוצנר החממן. השבוע הפסיד ישראל בלום סכום נוסף בהמשך לאותו משחק, דמי ריפוי שפ' סק השופט לטובת קוצנר. נחמתו היחידה היא שאשתו האהבה נשארה בידיו, עד ל' משחק הבא.

אסונות

ריות באפלה

הגיגת האירוסין הסתיימה. בוני חיים (35) עזב את בית אחיו במושב גילה, שמה טוב לב, עמד לשוב אל ביתו הוא הנמצא במרחק כמה בתים. גם בשמחתו לא שכח בוני את ב' ללי הזהירות לגבי שעת לילה מאוחרת ב" שוב ספר: הוא שלח את אשתו לפניו, דחף בעצמו את עגלת ילדתו בתוכה היה מונח סטן טעון מוכן ליריה.

לפתע הבחין בוני בתנועה חשודה. במרחק חמשה עשר מטר לפניו, היה נדמה לו שמר' שהו מנסה להתקרב אל אשתו. הוא לא היסט: צרור קצר לעבר התנועה החשודה פגע בשתי דמויות שקרסו במקום ללא זעקה. בוני היה בטוח שהנה בפעם הראשונה בתולדות הכפר, הצליח לפגוע במסתנן, אולם כשהתקרב לגר' כות התחזר לו כי טעה. לפניו היו מוטלות גופות שני חבריו, שומרי הכפר.

בעייה חברתית. סביב ביתו של בדי' רי חואטו (45) התקהלו כמעט כל תושבי גר' לת, צפו מרחוק באבלה של משפחת ההרוג. ששת ילדיו, אמו ואשתו נהגו כמנהג האבל של עולי טריפולי, הכו חליפות במוטות עץ ארוכים על גבי שולחן במרכז החצר, ועל רא' שיהן, יכבו ושרטו בפיניהם.

בכית קרוב, מיאנה אשתו הטוניסאית של עולה גרמניה ארנסט להמן (35) להאמין כי בעלה נשאר בחיים, אך כי יהיה כנראה בעל מום.

לגבי תושבי גילת לא היה במאורע זה רק מקרה אסון, אלא בעיה חברתית חמורה. כמ' עט מדי שנה נוספות משפחות חדשות שעל הכפר לשאת בקיומן מאחר שמפרנסתן נפ' געו ביריות. עד כה נהרגו שניים ונפצעו ח' מישה תושבים, כולם מיריות שומרים עצ' בניימ. איש עוד לא נפגע במושב על ידי מט' תננים.

סיכם ישי שלמה, מחברי הוועד של המושב הדרומי: "בינתיים אנחנו עוד נחויק במשפ' חות, אבל לא נוכל לעשות זאת לאורך ימים. הממשלה חייבת לתמוך במשפחות."

עוד בנעוריו היה סוסאן יפה-הזקן ידוע כלוחם אמין שטובת בני עדתו עומדת נגד עיניו. גלימת הכמרים השחורה שלו הצילה אותו לא אחת מידי התורכים שלא ראו בעיין יפה את פעילותה של העדה הנוצרית. בני עדתו, שאהבוהו וכיבדוהו מאד, העניקו לו את הכינוי "בעל דם המירדים."

לכדורים, צלצור פעמונים. מלח' מת תש"ח מצאה את הכומר הישיש במצב עדין ביותר. לאחר שיקולים מרובים, כינס כומר כפר ברעם את אנשיו, הורה להם ל" הזדיין כהלכה, אולם להימנע מפעולות הן נגד יהודים והן נגד ערבים.

עם כיבוש הגליל כינס את אנשיו בכנסייה המקומית. לקול שריקת הכדריים היתה תשו' בת אנשי כפר ברעם: צלצול פעמונים ו' הפילות.

הביתה. שלטונות צה"ל כיבדו את אבר' נא אליאס, לא נגעו לרעה במנשי הכפר. הוסיפו לסמכותו הדתית של אבונא אליאס גם סמכות חילונית: ציוד אנשי הכפר הרצויים בתעודות.

החיזור אחריו נגמר כעבור שבועיים. פקודת המטה הכללי הורתה כי על תושבי הכפר המרוניים לעזוב את המקום לצורכי בטחון, לתקופה קצרה. חלק ניכר עבר ל' לבנון, השאר, לכפר השכן ג'יש. רבים מאלה שהיו בלבנון חזרו בינתיים לגוש-תלם, או' למ לא לכפרם, ברעם.

בצריפו הקטן בפתח-הכפר, היה הכימר סוסאן נזכר בנענועים בביתו היפה שבכפר ברעם. גילו המופלג ומשטר הרשיעות, מנעו בערו מלנסוע. הוא נאלץ להסתפק בכתיבת מכתבים למערכות עתונים ולמשרדים ממ' שלתיים, שתוצאתם היחידה היתה הצאת אחיינו, כומר אף הוא ומורה משרות המדינה בתואנה שהוא עוסק פוליטיקה.

בשבוע שעבר זכה למשאלה זו, אולם כבר לא בחייו. לאחר שנפטר בבית החולים האיטלקי בחיפה, קיימו שלטונות הצבא את צוואתו לקבור בכפרו האהוב, התיירו לכל בני עדתו ללוותו ברכיב האחרונה.

בפעם הראשונה לאחר שש שנים, זכי בני ברעם לראות את בתיהם שנהרסו.

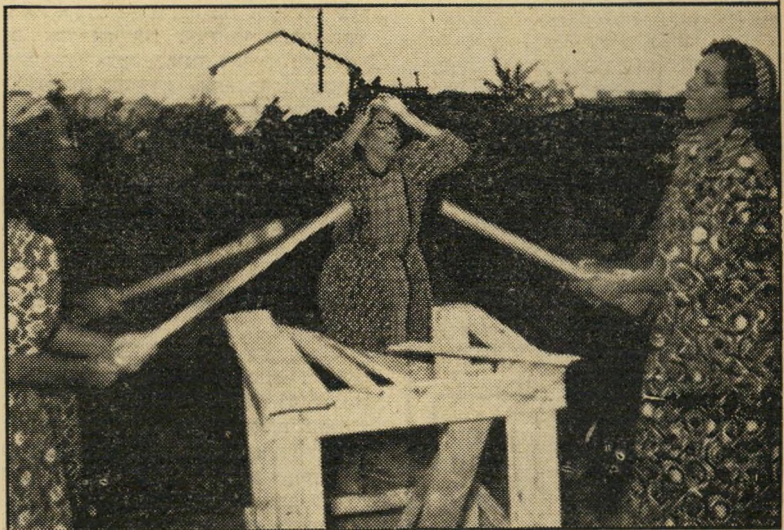
אשה בקופה

רווי בלום (34) היא אשה נאמנה לבעלה, מעולם לא בגדה בו ולא המרתה את פיו, מצות הבעל קודש היא לה. הבעל, ישראל (איוז) בלום אינו מעלים עין מעובדה חשו' בה זו, הדאגה לאשתו היא בראש דאגו' תיו. אמנם ישנה לישראל אהבה אחרת, מלבד אשתו, אך הוא אינו מסתירה מעיניה, אדרבה, היא נוכחת תמיד בעת שהוא מקדיש מומנו לאהבתו השניה, הלפנים.

בדירה תל-אביבית מרווחת נפגש הנוג מדי שבת עם חוג ידידים מעולי הונגריה. יחד הם מעלים זכרונות משותפים מהימים הט' בים, שותים משקאות משוכחים תוצרת חוץ ומבלים את שארית הערב במשחקי קל' פים.

עשרות לירות הם ענין של מה בכך בין סרטורי קרקעות ודירות, לכן לא התרגש ישראל כלל וכלל כשמולו פנה לו עורף בג' חת השבתות. הוא שמר על קור רוחו גם כשסכמו הפסדו הסתכם בכסום בן שלש ספרות. אולם כאן זו משהו בקרב אחד מדידיו.

האשה הסכימה. ברגע הקריטי כשכל

אם שכוחה חואטו ומקוננות ההרוגים לא זנעו